σετε ἀπό τὸ σπίτι νὰ τὴ δῆτε σὰν φίλος...»

***

Αὐτό ἤτανε ! Τ' ὄνειρο τοῦ Πιὲρ Λοτὶ εἶχε διαλυθεῖ. Καὶ ὁ «περιπλανώμενος ποιητὴς» ξαναπῆρε τότε τὸ καράβι του, μὲ τὸ θάνατο στὴ ψυχή, καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Κίνα.

Πέρασαν ἄλλα δυὸ χρόνια. Μὰ ὁ Πιὲρ Λοτὶ δὲν μπόρεσε νὰ λησμονήση τὴν ὡμορφη κόρη τοῦ ψαρᾶ. Ἡ ἄρνησή της νὰ γίνη γυναῖκα του τοῦ ἄναψε περισσότερο τὸν ἔρωτα.

Καὶ ὅταν ἐπέστρεψε πάλι στὴ Γαλλία, μιὰ ἀκαταμάχητη δύναμη τὸν ἔσπρωξε καὶ πάλι στὴ Βρεττάνη, μὲ τὸν πόθο νὰ ξαναδῆ τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσε. Ἤτανε τόσο ἀπελπισμένος, ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό του τόσο ἐγκαταλελειμένο στὸν κόσμο, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ προκαλέση μιὰ συνάντηση μὲ τὴ νέα αὐτή, μολονότι εἶχε κάνει ὅρκο νὰ μὴν τὴν ἐνοχλήση ξανά !...

Μιὰν ἀνοιξιάτικη νύχτα τέλος, βρέθηκαν μόνοι ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον. Παράξενο ποᾶγμα : ἡ νέα συγκινήθηκε βλέποντας τὴν ἐπιμονὴ τῆς ἀνάπης τοῦ Λοτί. Ἴσως νὰ κολακεύτηκε ὁ γυναικεῖος ἐγωϊσμός της, ἴσως καὶ ἡ καρδιά της νὰ χτύπησε πραγματικά. Τὸ γεγονὸς δμως ἤτανε ὅτι μίλησε τοῦ Λοτὶ μὲ πολὺ γλυκὸ τρόπο, ὅτι τὸν συμπόνεσε στὴ δυστυχία του καὶ ὅτι τοῦ ἔδωσε ἕνα ραντεβού, τὸ χειμῶνα, στὸ Σαὶν - Μπριέκ, ἕνα χωριὸ ποὺ βρισκότανε λιγάκι πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸ δικό της !

Τοῦ εἶχε δώσει ἕνα ραντεβού, μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της ! Ἀπόδειξη ὅτι τὸν ἀγαποῦσε καὶ αὐτή, ἀδιάφορο ἂν δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πάρη ἄντρα, ἀφοῦ εἶχε δώσει τὸ λόγο της στὸν ἄλλον, τὸν Ἰσλανδὸ ψαρᾶ !....

«Ἴσως ἡ ἱστορία αὐτὴ νὰ τελειώση μὲ κανένα δράμα,—λέει ὁ Πιὲρ Λοτὶ στὸ «*Ἡμερολόγιό*» του.—*Τόσο τὸ χειρότερο δμως ! Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω, ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει γιὰ τὴν ὥρα εἶνε ὅτι ὅλες τὶς ἀγρυπνες νύχτες ποὺ πέρασα ἄλλοτε, ὅλους τοὺς καϋμοὺς καὶ τὰ δάκρυα ποὺ ἔχυσα, ἀναπολῶντας τὴ γλυκειὰ μορφὴ τῆς ἀγαπημένης μου, τὰ ἔσβυνε τώρα ἕνας δυνατὸς ἀέρας νεότητος, ποὺ μύριζε θάλασσα !»*

***

Καὶ ὁ Λοτὶ περίμενε μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἡμέρα τοῦ ραντεβού. Μὰ δὲν τοῦ ἤτανε γραφτὸ νὰ γευτῆ τὴ μεγάλη αὐτὴ χαρά. Μιὰ μέρα, ἡ νέα τοῦ ἔστειλε ἕνα γράμμα στὸ καράβι. λέγοντάς του πὼς ἤθελε νὰ τὸν δῆ. Ὁ Λοτὶ ἔτρεξε τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του, νομίζοντας πὼς ἔφτασε ἐπὶ τέλος ἡ ποθητὴ στιγμή Μόλις δμως τὸν ἀντίκρυσε ἐκείνη, τοῦ εἶπε ὅτι σκέφθηκε καλὰ τὸ πρᾶγμα κ' ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι καλύτερα θὰ ἔμανε νὰ μείνη πιστὴ στὸν ἄντρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ στεφανωθῆ ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό. Ὁ Λοτὶ στεκόταν μπροστά της μὲ βουρκωμένα μάτια, μὴ μπορῶντας νὰρθρώση λέξη.

Τότε ἐκείνη τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε :

— Σ' ἀγαπῶ, μὰ θὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα περισσότερο ἂν φύγης καὶ δὲν ξαναπατήσης ἐδῶ τὸ πόδι σου !

***

«*Καὶ ἔφυγα*,—συμπληρώνει μελαγχολικὰ ὁ Πιὲρ Λοτὶ στὸ «*Ἡμερολόγιό*» του.—*Καὶ τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ τελείωσε γιὰ πάντα...*»

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗ Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τακτικοὺς ἐπισκέπτες τῶν γραφείων τῆς «Ἐφημερίδος» τοῦ Κορομηλᾶ ἤτανε κι' ὁ μακαρίτης ὁ Κοκκίδης, καθηγητὴς τῆς Ἀστρονομίας στὸ Πανεπιστήμιο καὶ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου, ὁ ὁποῖος πρῶτος τότε εἶχε συστήσει τοὺς μετεωρολογικοὺς σταθμοὺς καὶ κατήρτιζε τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο, τὸ ὁποῖον ἔδινε στὶς ἐφημερίδες, ἐπὶ τῇ βάσει τηλεγραφικῶν πληροφοριῶν ποὺ τοῦ διεβιβάζοντο ἀπ' τὸ ἐξωτερικό.

Γιὰ μεγαλείτερή του εὐκολία εἶχε δώσει ἐντολήν, τὰ τηλεγραφήματα αὐτὰ νὰ τοῦ παραδίδωνται στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος ὅπου σύχναζε.

Μιὰ Πρωταπριλιὰ λοιπὸν οἱ συντάκτες τῆς «Ἐφημερίδος» εἶχαν μιὰ ἔμπνευση σατανική.

Κάθησαν καὶ κατεσκεύασαν τηλεγραφήματα ψεύτικα, τὰ ὁποῖα εἶχαν τοὺς συμβολικοὺς ἀριθμοὺς παραλλαγμένους καὶ παρουσίαζαν μιὰ τέτοια μετεωρολογικὴ κατάσταση, ποὺ ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὴ γενικὴ ἀναστάτωση τοῦ Σύμπαντος.

Τὰ τηλεγραφήματα λοιπὸν αὐτὰ ἔδωσαν στὸν Κοκκίδην, ἀντὶ τῶν ἀληθινῶν.

Ὁ ἀπονήρευτος Κοκκίδης, μόλις τὰ ἄνοιξε καὶ τὰ εἶδε, τρόμαξε κι' ἄρχισε νὰ κραυγάζη ὅτι ἔφθασε ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου !

Ἡ ἐφημερὶς ἑτοιμάσθηκε νὰ ἐκδώση παράρτημα, γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς... Οἰκουμένης, ὅταν τὰ ἀκράτητα γέλια, τῶν ἐπίτηδες τὴν ὥρα ἐκείνη μαζευμένων φίλων, ἔσωσαν τόν... κόσμο !

Ἐννοεῖται ὅτι πιὸ πολὺ ἐγέλασε ὁ Κοκκίδης...

ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ἐπιστολὴ σὲ φίλο του)

Ἀγαπητέ μου Ἐρρῖκε.

Ὄχι δὲν γελιοῦμαι ! Διαβάζω στὰ μεγάλα μαῦρα της μάτια τὸ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον ποὺ αἰσθάνεται γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴ ζωή μου. Ναὶ τὸ αἰσθάνομαι, μ' ἀγαπᾶ, μ' ἀγαπᾶ !.. Ἀ ! ποιὰ οὐράνια λέξη μπορεῖ νὰ ἐκφράση τὴν εὐτυχία ποὺ μᾶς δίδει τὸ αἴσθημα αὐτό ! Μ' ἀγαπᾶ Ἐρρῖκε, μ' ἀγαπᾶ ! Ναί, μπορῶ νὰ τὸ πῶ σὲ σένα ποὺ θὰ μὲ καταλάβης καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Μ' ἀγαπᾶ ! Καὶ —πίστεψέ με, Ἐρρῖκε—λατρεύω τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦπε πὼς μ' ἀγαπᾶ.

Ἀ ! πῶς τὸ αἷμα βράζει μέσα στὶς φλέβες μου ὅταν τὰ δάχτυλά μου ἐγγίζουν τὰ δικά της, ὅταν τὰ χέρια μου πιάσουν λίγο σφιχτότερα τὴ μέση της στὸ χορό. Τὸ κεφάλι μου γυρίζει, θολώνουν τὰ μάτια μου. Εἶμαι σχεδὸν πιὸ εὐχαριστημένος ὅταν πατῶ νὰ τὴν ἐγγίζω, γιατὶ μὲ καίει σὰν φωτιά, γιατὶ εἶνε φλόγα ἀφάνταστη τὸ ἀγγιγμά της.

Ὦ ! ἡ ἀθωότητά της, ἡ ἀγνὴ καὶ ἄδολη ψυχή της δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ αἰσθανθῆ τί βάσανο εἶνε γιὰ μένα ἡ γιομάτες τρυφερότητα λὲξεις ποὺ καταδέχεται νὰ μοῦ λέη !

Κάποτε μιλῶντας, ἀπιθώνει τὸ χέρι της στὸ δικό μου, καὶ ὕστερα πάνω στὴ θέρμη τῆς κουβέντας σιμώνει πιὸ πολὺ κοντά μου. Ἀναπνέω, πίνω τὴ γλυκειά της ἀναπνοή. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπ' τὴν εὐτυχία θὰ σωριαστῶ ἐκεῖ μπροστά της, σὰν χτυπημένος ἀπὸ κεραυνό.

Καὶ ὅμως ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ἱερὴ γιὰ μένα Ἐρρῖκε. Ὅλοι μου οἱ πόθοι πνίγονται μόλις βροθῶ μπροστά της Ὅταν τὴν πλησιάζω, ὅταν ἀρχίζει καὶ μοῦ μιλεῖ, ὅταν στηλώνει ἀπάνω μου, τὰ βαθειὰ μαῦρα μάτια της, τὰ νεμάτα ἀνέκφραστη γλύκα, τὰ χάνω. δὲν ξέρω ποῦ βρίσκομαι. Ἕνα θεόρατο κῦμα συνεπαίρνει τὴν ψυχή μου καὶ τὴν ταράζει ὁλόκληρη. Καὶ ὅταν κάθεται ἐμπρὸς στὸ πιάνο της καὶ παίζει τ' ἀγαπημένα της κομμάτια, τότε εὐθὺς ἀπὸ τὶς πρῶτες νότες, ἡ ψυχή μου μεταρσιώνεται, μεταφέρεται σ' ἕναν κόσμο ὅπου δὲν ὑπάρχει οὔτε λύπη, οὔτε χαρά, οὔτε πόνος... Ἐρρῖκε, Ἐρρῖκε,ὦ δὲν φαντάζεσαι πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος!..

***

(Στὴ φίλη του Καρλόττα Μποὺφ)

Γλυκειά μου, πολυαγαπημένη μου Καρλόττα!

Δὲν φαντάζεσαι πόση χαρά, μὰ καὶ πόσο πόνο μοῦ δίνει ἡ ἀγάπη σου !... Τὸ πρωῒ ὅταν ξυπνῶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο τοῦ κάκου ἁπλώνω τὰ χέρια μου πρὸς ἐσένα, καὶ σὲ ἀναζητῶ. Τοῦ κάκου προσπαθῶ καὶ στὴν πραγματικότητα νὰ βρῶ τὸ γλυκύτατο ὄνειρό μου,νὰ σὲ ἰδῶ καθισμένη πλάϊ μου σ' ἕνα λειβάδι, κρατῶντας τὸ χέρι σου καὶ γεμίζοντάς το μὲ τὰ φλογερά μου φιλιά. Ἀλλοίμονο. βυθισμένος ἀκόμη μὲς στοὺς ἀτμοὺς τοῦ ὀνείρου, ἀνουρισμένος ἀπὸ ἕνα θαῦμα μαγικὸ ἀνοίγω τὰ χέρια μου καί ζητῶ νὰ σὲ πιάσω. Μ' ἀλλοίμονο ! τότε ξυπνῶ καὶ βλέπω πὼς ὅλη ἡ εὐτυχία αὐτὴ ἦταν ὄνειρο. Ἡ καρδιά μου συντρίβεται, ἔ α ποτάμι ἀπὸ δάκρυα λούζει τὸ πρόσωπό μου !...

***

(Στὴν Ἴδια)

Κάποτε λέω : Δυστυχισμένε, μὴν εἶσαι τρελλός; μὴν ξεγελιέσαι ; Τί περιμένεις ἀπ' τὸ ἔξαλλο αὐτὸ πάθος ποὺ σὲ καίει καὶ σὲ κατατρώγει καὶ ποὺ δὲν ἔχει τελειωμό ; Ὅλες μου ἡ εὐχὲς τότε, ὅλες ἡ ἱκεσίες μου ὑψώνονται πρὸς ἐσένα. Ἡ φαντασία μου δὲν φέρνει τίποτε ἄλλο ἐμπρός μου, παρὰ μόνον τὴν γλυκειά σου εἰκόνα, καὶ ὅλα τὰ ἀντικείμενα ποὺ μὲ περιστοιχίζουν δὲν τ' ἀγαπῶ παρὰ μόνον ὅταν μοῦ θυμίζουν ἐσένα. Καρλόττα, Καρλόττα, ὦ, δὲν θὰ μάθης ποτὲ πόσο σὲ ἀγαπῶ !... Μόνο κοντά σου εἶμαι εὐτυχισμένος.

Ὅταν ἔχω περάσει λίγες ὧρες κοντά σου, ὅταν ἔχω μεθύσει ἀπ' τὴν φωνή σου ποὺ μεθᾶ καὶ χαϊδεύει, ἀπ' τὴν ἀγγελικὴ ἔκφραση τοῦ προσώπου σου, τότε ὅλη μου ἡ ψυχὴ ἀναστατώνεται, μιὰ θολούρα σκεπάζει τὰ μάτια μου, παύω νὰ ζῶ, παύω νὰ ὑπάρχω !....

Κάτι μοῦ σφίγγει τὸ λαιμό, ἡ καρδιά μου χτυπᾶ γλήγορα, καταβάλλω φοβερὲς προσπάθειες γιὰ ν' ἀνασάνω, μὰ ἡ ταραχή μου ὅλο καὶ μεγαλώνει. Καρλόττα, πίστεψέ με ὅτι τὶς στιγμὲς αὐτὲς δὲν ξέρω ἀληθινὰ ἂν βρίσκομαι ἀκόμη σὲ τοῦτον τὸν κόσμο.

Μὰ κι' ὅταν κατορθώσω νὰ καθησυχάσω κάπως τὴν ψυχή μου, νὰ πνίξω τὴν ταραχή μου, καὶ ὅταν μοῦ ἐπιτρέπεις—θλιβερὴ παρηγοριὰ—νὰ βρέχω τὰ χέρια σου μὲ τὰ δάκρυα ποὺ γεμίζουν τὴν ψυχή μου, κι' τότε αἰσθάνομαι πὼς δὲν μπορῶ πειὰ νὰ μείνω κοντά σου καὶ φεύγω... Σηκώνομαι καὶ σὰν χαμένος, σὰν τρελλός, τρέχω στὰ δάση,ὅπου τριγυρίζω ὧρες καὶ ὧρες. Αὐτὸ μὲ ἀνακουφίζει λίγο. Περπατῶ ὥς; ποὺ νὰ τσακιστῶ στὴν κούραση. Καὶ τότε, ἀποκαμωμένος, ἐξηντλημένος, γυρίζω καὶ βυθίζομαι σ' ἕνα βαρὺν ὕπνο.

Ἀντίο Καρλόττα, μόνον ὁ τάφος θὰ μὲ γλυτώση ἀπ' τὸ μαρτύριό μου !»